

Pytania prejudycjalne

Pytanie 1

- a) Jeżeli prawo krajowe państwa członkowskiego stanowi, że koszty wynajmu pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w następstwie wypadku samochodowym podlegają zwrotowi od osoby ponoszącej odpowiedzialność za wypadek, to czy art. 1 ust. 4 dyrektywy ⁽¹⁾ zezwala MIB na wykluczenie odpowiedzialności za pokrycie tych kosztów, jeżeli odszkodowanie ostatecznie zostanie wypłacone ubezpieczycielowi, który wydał polisę ubezpieczeniową od następstw nieszczęśliwych wypadków obejmującą koszty wynajmu w przypadku nieotrzymania zwrotu kosztów od osoby odpowiedzialnej?
- b) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie 1a), czy dopuszczalne jest, żeby odszkodowanie wypłacone przez MIB było ograniczone do wysokości składki ubezpieczeniowej, w przypadku gdy została zapłacona ubezpieczycielowi, który pokrył koszty wynajmu?

Pytanie 2

W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie 1a):

Czy sąd krajowy jest zobowiązany do wykładni umowy w sprawie nieubezpieczonych kierowców, w taki sposób żeby dyrektywa była skuteczna zgodnie z zasadami sformułowanymi przez Trybunał w sprawie C-106/89 *Marleasing* przeciwko *Comercial Internacional de Alimentacion* (Rec. s. I-4135)? Innymi słowy, czy „całość norm prawa krajowego”, o których mowa w pkt 120 tiret trzeci w sprawach połączonych C-397/01-C-403/01 *Pfeiffer* przeciwko *Deutsches Rotes Kreuz*, (Zb.Orz. s. I-8835) obejmuje umowę w sprawie nieubezpieczonych kierowców?

Pytanie 3

W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie 1a):

Czy art. 1 ust. 4 dyrektywy wywołuje skutek bezpośredni?

Pytanie 4

W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie 3:

- a) W celu ustalenia czy przeciwko instytucji takiej jak MIB można powoływać się na przepisy dyrektywy wywołujące skutek bezpośredni:
- i) należy oprzeć się na kryteriach wskazanych przez Trybunał Sprawiedliwości w wyroku w sprawie C-188/89 *Foster* przeciwko *British Gas*, (Rec. s. I-3313)?
 - ii) jeżeli ustalenia należy dokonać w oparciu o niektóre (ale nie wszystkie) kryteria i/lub dodatkowe kryteria, to jakie są te kryteria?
- b) Czy tylko do sądów krajowych należy ustalenie czy dana instytucja spełnia stosowne kryteria?

- c) Czy instytucja posiadająca cechy MIB spełnia kryteria pozwalające na powołanie się przeciwko niej na przepisy dyrektywy wywołujące skutek bezpośredni?

⁽¹⁾ Druga Dyrektywa Rady 84/5/EWG z dnia 30 grudnia 1983 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów silnikowych Dz.U. L 8, s.17.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez *Gerechtshof Amsterdam* (Niderlandy) w dniu 26 stycznia 2009 r. – *Oracle Nederland BV* przeciwko *Inspecteur der Belastingdienst Utrecht-Gooi/kantoor Utrecht*

(Sprawa C-33/09)

(2009/C 90/14)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Gerechtshof Amsterdam (Niderlandy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: *Oracle Nederland BV*

Strona pozwana: *Inspecteur der Belastingdienst Utrecht-Gooi/kantoor Utrecht*

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 11 ust. 4 drugiej dyrektywy ⁽¹⁾ i art. 17 ust. 6 szóstej dyrektywy ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie, które chciałoby skorzystać z przyznanej przez te artykuły możliwości (zachowania) wyłączenia odliczenia naliczonego podatku w odniesieniu do kategorii wydatków określonych jako wydatki
- na „wydawanie posiłków i napojów na rzecz personelu przedsiębiorcy”;
 - związane z „promocją przedsiębiorstwa lub innymi przysporzeniami przez osoby, które w stosunku do tych przysporzeń, jeśli zostałyby od nich naliczony lub miałyby zostać naliczony podatek, nie są lub nie byłyby uprawnione do zwolnienia od niego w pełnej lub znacznej wysokości”;
 - związane z „zapewnieniem mieszkania ... dla personelu przedsiębiorcy”;
 - związane z „udostępnieniem możliwości uprawiania sportu i zażywania rozrywki ... dla personelu przedsiębiorcy”
- spełniłoby przesłankę wymienienia kategorii dostatecznie określonych towarów i usług?

- 2) Jeżeli odpowiedź na pytanie pierwsze będzie twierdząca w odniesieniu do jednej z wymienionych kategorii wydatków: czy na podstawie art. 6 pkt 2 i art. 17 ust. 2 i 6 szóstej dyrektywy dopuszczalny jest przepis krajowy taki jak ten będący przedmiotem postępowania, który został wydany przed wejściem w życie dyrektywy i zgodnie z którym podatnik nie może odliczyć podatku VAT, uiszczonego w związku z uzyskaniem określonych towarów i usług, w pełnej wysokości, tzn. tylko do wysokości podatku należnego z tytułu tego świadczenia, ponieważ zafakturował wynagrodzenie za nie włącznie z podatkiem VAT?
- 3) Jeżeli w odniesieniu do „wydawania posiłków i napojów” spełniony jest wymóg wymienienia kategorii dostatecznie określonych towarów i usług: czy art. 17 ust. 6 szóstej dyrektywy stoi na przeszkodzie zmianie obowiązującego wyłączenia odliczenia naliczonego podatku, jeżeli w przypadku tej zmiany można przyjąć, że zasadniczo zakres wyłączenia zostanie ograniczony, przy tym nie można jednak wykluczyć, że w konkretnym przypadku w danym roku, w szczególności ze względu na ryczałtowy charakter zmienionego uregulowania, zakres obowiązywania ograniczenia odliczenia ulegnie rozszerzeniu?

(¹) Druga dyrektywa Rady 67/228/EWG z dnia 11 kwietnia 1967 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich dotyczących podatków obrotowych – struktura i warunki stosowania wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 71, s. 1303)

(²) Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal du travail de Bruxelles (Belgia) w dniu 26 stycznia 2009 r. – Gerardo Ruiz Zambrano przeciwko Office national de l'emploi (ONEM)

(Sprawa C-34/09)

(2009/C 90/15)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal du travail de Bruxelles

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Gerardo Ruiz Zambrano

Strona pozwana: Office national de l'emploi (ONEM) [krajowy urząd pracy]

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 12, 17 i 18 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską – każdy z tych przepisów z osobna lub rozpatrywane łącznie – przyznają obywatelowi Unii prawo pobytu na terytorium państwa członkowskiego, którego jest on obywatelem niezależnie od tego czy wcześniej skorzystał z prawa do przemieszczania się na terytorium państw członkowskich?
- 2) Czy art. 12, 17 i 18 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską w związku z art. 21, 24 i 34 karty praw podstawowych (przyjętej przez Radę Europejską w Nicei w dniu 7 grudnia 2000 r., opublikowanej w brzmieniu obowiązującym w Dz.U. C 303 z dnia 14 grudnia 2007 r.) należy interpretować tak, że przyznane w tych przepisach prawo do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich każdemu obywatelowi Unii w sposób niedyskryminujący ze względu na przynależność państwową oznacza, że w przypadku, gdy obywatel ten jest małoletnim małym dzieckiem na utrzymaniu wstępnego będącego obywatelem państwa trzeciego, należy temu dziecku zagwarantować korzystanie z prawa pobytu przysługującego mu na terytorium państwa członkowskiego, w którym ma ono miejsce zamieszkania i którego jest ono obywatelem, niezależnie od tego czy wcześniej skorzystał – sam czy też z pomocą swego opiekuna prawnego – z prawa do przemieszczania się na terytorium państw członkowskich, jednocześnie zapewniając temu prawu skuteczność (effet utile), która została uznana za konieczną w orzecznictwie wspólnotowym (wyrok Trybunału z dnia 19 października 2004 r. w sprawie C-200/02 Chen przeciwko Zjednoczonemu Królestwu), żeby wstępnemu będącemu obywatelem państwa trzeciego, który utrzymuje to dziecko i posiada wystarczające środki finansowe i ubezpieczenie na wypadek choroby, przyznać pochodne prawo pobytu, z którego ten obywatel państwa trzeciego korzystałby gdyby utrzymywane przez niego małoletnie dziecko było obywatelem Unii nieposiadającym obywatelstwa państwa członkowskiego, w którym ma ono miejsce zamieszkania?
- 3) Czy art. 12, 17 i 18 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską w związku z przepisami art. 21, 24 i 34 karty praw podstawowych należy interpretować w taki sposób, że prawo pobytu małoletniego dziecka będącego obywatelem państwa członkowskiego, na którego terytorium ma ono miejsce zamieszkania, musi oznaczać przyznanie zwolnienia z obowiązku posiadania pozwolenia na pracę wstępnemu będącemu obywatelem państwa trzeciego, który utrzymuje to dziecko i który pomimo niespełnienia wymogu pozwolenia na pracę wymaganego prawem państwa członkowskiego, w którym ma ono miejsce zamieszkania spełnia jako pracownik najemny podlegający systemowi zabezpieczenia społecznego tego państwa wymóg posiadania wystarczających środków finansowych i ubezpieczenia na wypadek choroby, tak żeby do prawa pobytu przysługującego temu dziecku przypisana była skuteczność (effet utile), którą orzecznictwo wspólnotowe (ww. wyrok w sprawie Zhu i Chen) uznało względem małoletniego dziecka będącego obywatelem europejskim posiadającym obywatelstwo innego państwa członkowskiego niż to, w którym dziecko to utrzymywane przez wstępnego będącego obywatelem państwa trzeciego ma miejsce zamieszkania?